

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης, την οποία υπέβαλε το Cour de cassation (Γαλλία) στις 15 Φεβρουαρίου 2008 — Copad SA κατά 1. Christian Dior couture SA, 2. Vincent Gladel, υπό την ιδιότητα του δικαστικού διαχειριστή της Société industrielle de lingerie (SIL), 3. Société industrielle de lingerie (SIL)

(Υπόθεση C-59/08)

(2008/C 92/37)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

## Αιτούν δικαστήριο

Cour de cassation (Γαλλία)

## Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ανααιρεσείουσα: Copad SA.

Ανααιρεσίβλητοι: 1. Christian Dior couture SA, 2. Vincent Gladel, υπό την ιδιότητα του δικαστικού διαχειριστή της Société industrielle de lingerie (SIL), 3. Société industrielle de lingerie (SIL)

## Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Έχει το άρθρο 8, παράγραφος 2, της πρώτης οδηγίας 89/104/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων (<sup>1</sup>), την έννοια ότι ο δικαιούχος του σήματος μπορεί να επικαλεστεί τα δικαιώματα που του παρέχει το σήμα αυτό έναντι παραχωρησιούχου ο οποίος παρέβη ρήτρα της σύμβασης παραχώρησης άδειας χρήσης του σήματος η οποία απαγορεύει, για λόγους γοήτρου του σήματος, την πώληση προς επιχειρήσεις που πραγματοποιούν πωλήσεις με διαρκή έκπτωση;
- 2) Έχει το άρθρο 7, παράγραφος 1, της οδηγίας αυτής την έννοια ότι η διάθεση στο εμπόριο, εντός του ευρωπαϊκού οικονομικού χώρου, προϊόντων υπό ορισμένο σήμα, από τον έχοντα την άδεια χρήσης του σήματος, κατά παράβαση ρήτρας της σύμβασης παραχώρησης άδειας χρήσης η οποία απαγορεύει, για λόγους γοήτρου του σήματος, την πώληση προς επιχειρήσεις που πραγματοποιούν πωλήσεις με διαρκή έκπτωση, γίνεται χωρίς τη συγκατάθεση του δικαιούχου του σήματος;
- 3) Σε περίπτωση αρνητικής απάντησης, μπορεί ο δικαιούχος να επικαλεστεί τέτοια ρήτρα προκειμένου να εναντιωθεί σε περαιτέρω διάθεση των προϊόντων στην αγορά στηριζόμενος στο άρθρο 7, παράγραφος 2, της ίδιας οδηγίας;

(<sup>1</sup>) ΕΕ 1989, L 40, σ. 1.

Προσφυγή της 18ης Φεβρουαρίου 2008 — Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ελληνικής Δημοκρατίας

(Υπόθεση C-61/08)

(2008/C 92/38)

Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική

## Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: Γ. Ζαββός και H. Stønlbæk)

Καθής: Ελληνική Δημοκρατία

## Αιτήματα

- να διαπιστώσει ότι η Ελληνική Δημοκρατία θεσπίζοντας και διατηρώντας σε ισχύ το άρθρο 19 παράγραφος 1 του Κώδικα Συμβολαιογράφων (νόμος 2830/2000) παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει δυνάμει της συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, και ειδικότερα των άρθρων 43 και 45 της συνθήκης ΕΚ και της οδηγίας 89/48/ΕΟΚ (<sup>1</sup>) σχετικά με ένα γενικό σύστημα αναγνώρισης των διπλωμάτων τριτοβάθμιας εκπαίδευσης που πιστοποιούν επαγγελματική εκπαίδευση ελάχιστης διάρκειας τριών ετών.
- να καταδικάσει την Ελληνική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

## Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

1. Οι ελληνικές αρχές ισχυρίζονται ότι οι δραστηριότητες του συμβολαιογράφου εξαιρούνται από την εφαρμογή του άρθρου 43 ΕΚ επειδή εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 45 ΕΚ. Επικαλούνται την ιδιότητα του συμβολαιογράφου ως δημόσιου λειτουργού, η οποία προσδίδει στο συμβολαιογραφικό έγγραφο αυξημένη αποδεικτική και εκτελεστική δύναμη, ανάλογες με αυτή μιας δικαστικής αποφάσεως, με τη χρησιμοποίηση της κρατικής σφραγίδας, την ιδιότητα του συμβολαιογράφου ως λειτουργού της δικαιοσύνης, το ρόλο του ως νομικού συμβούλου, και μια σειρά άλλων δραστηριοτήτων. Επικαλούνται επίσης την αρχή της εδαφικότητας, η οποία δεν επιτρέπει σε ένα Έλληνα συμβολαιογράφο να εγκαθίσταται σε άλλη τοπική περιφέρεια.
2. Η Επιτροπή φρονεί ότι το άρθρο 43 ΕΚ αποτελεί μια από τις θεμελιακές διατάξεις της Κοινότητας και έχει άμεση εφαρμογή στα Κράτη μέλη από το τέλος της μεταβατικής περιόδου. Αποσκοπεί στο να διασφαλίσει το ευεργέτημα της εθνικής μεταχείρισης σε κάθε υπήκοο κράτους μέλους που εγκαθίσταται, ακόμη και για δευτερεύουσα κατοικία σ' ένα κράτος μέλος για την άσκηση μιας ελεύθερης δραστηριότητας και απαγορεύει κάθε διάκριση βάσει ιθαγένειας που δημιουργούν οι εθνικές νομοθεσίες.
3. Ως εξαίρεση στην ελευθερία εγκατάστασης που προβλέπεται στο άρθρο 45, πρώτη παράγραφος, πρέπει να περιοριστεί στις δραστηριότητες οι οποίες από μόνες τους ενέχουν μία «άμεση και ειδική συμμετοχή στην άσκηση της δημόσιας εξουσίας». Κατά τη γνώμη της Επιτροπής, καμία από τις ιδιότητες ή δραστηριότητες που επικαλούνται οι Ελληνικές αρχές δεν συνιστά άμεση και ειδική συμμετοχή στην άσκηση της δημόσιας εξουσίας όπως προβλέπει η νομολογία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και, ως εκ τούτου, δεν θα μπορούσε να δικαιολογήσει την προϋπόθεση ιθαγένειας.

4. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι το κριτήριο της «άμεσης και ειδικής συμμετοχής», δεν ισχύει για την άσκηση επικουρικών και προπαρασκευαστικών καθηκόντων σε σχέση με αυτά της δημόσιας αρχής, η οποία λαμβάνει την τελική απόφαση. Επίσης το Δικαστήριο εξετάζοντας το καθεστώς των επιχειρήσεων παροχής ιδιωτικής ασφάλειας έκρινε ότι, για να υπάρξει συμμετοχή άμεση και ειδική στην άσκηση της δημόσιας εξουσίας, πρέπει να έχουν απονεμηθεί στους ενδιαφερομένους «εξουσίες εξαναγκασμού» <sup>(2)</sup> κάτω βεβαίως το οποίο δεν υπάρχει στην προκειμένη περίπτωση.
5. Όπως προκύπτει από την ανάλυση της νομολογίας του Δικαστηρίου η άσκηση της δημόσιας εξουσίας δεν θα πρέπει να συγχέεται με μια απλή δράση η οποία και πραγματοποιείται εν ονόματι του γενικού συμφέροντος. Το απλό γεγονός ότι ένας ιδιώτης ή μια επιχείρηση είναι υποχρεωμένη σε κάποιο βαθμό να δρα εν ονόματι του γενικού συμφέροντος δεν αρκεί για να χαρακτηρίσει αυτή τη λειτουργία ως άσκηση δημόσιας εξουσίας.
6. Σύμφωνα με την Επιτροπή, η οδηγία 89/48 εφαρμόζεται στο επάγγελμα του συμβολαιογράφου καθόσον πρόκειται για επάγγελμα νομοθετικά κατοχυρωμένο ως προς τα απαιτούμενα προσόντα, και η εφαρμογή της δεν μπορεί να παρακαμφθεί με επίκληση της εκχώρησης κυριαρχικών δικαιωμάτων τα οποία διαθέτουν οι συμβολαιογράφοι, για τους εξής λόγους:
- α) η εκχώρηση αυτή δεν αποτελεί άμεση και ειδική συμμετοχή στην άσκηση της δημόσιας εξουσίας, η οποία θα δικαιολογούσε την επιβολή του όρου ιθαγένειας και
- β) και αν ακόμη υποτεθεί ότι οι συμβολαιογράφοι μπορούν να θεωρηθούν ως κανονικοί δημόσιοι υπάλληλοι, πράγμα που δεν ισχύει, ελλείψει σχέσεως εξάρτησης και αμοιβής τους ως δημοσίων λειτουργών, και πάλι δεν θα εξαιρούνταν από την εφαρμογή της οδηγίας αυτής, επειδή η εν λόγω οδηγία εφαρμόζεται επίσης, καταρχήν, στη δημόσια υπηρεσία.

<sup>(1)</sup> ΕΕ L 19 της 24.1.1989, σ. 16.

<sup>(2)</sup> Απόφαση του ΔΕΚ, της 29ης Οκτωβρίου 1998 στην υπόθεση C-114/97 Επιτροπή κατά Βασιλείου της Ισπανίας, (1998) σκέψη 37.

**Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης, την οποία υπέβαλε το Tribunal du Travail d'Esch-sur-Alzette (Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου) στις 18 Φεβρουαρίου 2008 — Virginie Pontin κατά Comalux SA**

(Υπόθεση C-63/08)

(2008/C 92/39)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

**Αιτούν δικαστήριο**

Tribunal du Travail d'Esch-sur-Alzette.

## Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ενάγουσα: Virginie Pontin.

Εναγομένη: Comalux SA.

## Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Έχουν τα άρθρα 10 και 12 της οδηγίας 92/85/ΕΟΚ, της 19ης Οκτωβρίου 1992, σχετικά με την εφαρμογή μέτρων που αποβλέπουν στη βελτίωση της υγείας και της ασφάλειας κατά την εργασία των εγκύων, λεχόνων και γαλουχουσών εργαζομένων (δέκατη ειδική οδηγία κατά την έννοια του άρθρου 16, παράγραφος 1, της οδηγίας 89/391/ΕΟΚ) <sup>(1)</sup>, την έννοια ότι δεν απαγορεύουν στον εθνικό νομοθέτη να προβλέψει, για την ένδικη προσφυγή εγκύου μισθωτής που απολύεται κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης, προκαθορισμένες προθεσμίες όπως η οκταήμερη προθεσμία την οποία επιβάλλει το εδάφιο 2 της παραγράφου 1 του άρθρου 337 του Code du Travail ή η προθεσμία των δεκαπέντε ημερών την οποία επιβάλλει το εδάφιο 4 της ίδιας παραγράφου 1;
- 2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα, μήπως η οκταήμερη προθεσμία ή η προθεσμία των δεκαπέντε ημερών πρέπει να θεωρηθούν υπερβολικά βραχείες ώστε να επιτρέπουν στην έγκυο μισθωτή που απολύεται κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης να διεκδικήσει τα δικαιώματά της διά της δικαστικής οδού;
- 3) Έχει το άρθρο 2 της οδηγίας 76/207/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 9ης Φεβρουαρίου 1976, περί της εφαρμογής της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως ανδρών και γυναικών όσον αφορά την πρόσβαση σε απασχόληση, την επαγγελματική εκπαίδευση και προώθηση και τις συνθήκες εργασίας <sup>(2)</sup>, την έννοια ότι δεν απαγορεύει στον εθνικό νομοθέτη να στερήσει την έγκυο μισθωτή που απολύεται κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης της από τη δυνατότητα ασκήσεως αγωγής αποζημιώσεως λόγω καταχρηστικής απολύσεως, όπως η δυνατότητα την οποία παρέχουν τα άρθρα L.124-11, παράγραφοι 1 και 2, του Code du Travail στους λοιπούς απολυόμενους μισθωτούς;

<sup>(1)</sup> ΕΕ L 348, σ. 1.

<sup>(2)</sup> ΕΕ ειδ. έκδ. 05/002, σ. 70.

**Προσφυγή της 19ης Φεβρουαρίου 2008 — Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Δημοκρατία της Εσθονίας**

(Υπόθεση C-68/08)

(2008/C 92/40)

Γλώσσα διαδικασίας: η εσθονική

## Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: E. Randvere και K. Simonsson)

Καθής: Δημοκρατία της Εσθονίας